

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת צו תשע"ט

מתחברים לעבודת המקדש

לה' - הוא מתפלל דרך בית המקדש!

זה מלמד אותנו שהעבודה בבית המקדש אינה רק על ידי הקרבנות, אלא גם בתפלה. ואת זה אנחנו יכולים לעשות גם היום. להתפלל לה' בכל מקום ובמיוחד בבית הכנסת שהוא בית מקדש מעט, ולהתכונן שהתפלות שלנו יעלו אל ה' דרך בית המקדש. וככה במעשים שלנו נתחבר לבית המקדש גם היום, ונקרב את בנינו במהרה!

שלום ילדים! השבת אנחנו ממשיכים לקרוא בתורה על הקרבנות. בבית המקדש הקריבו קרבנות רבים: עולה, שלמים, חטאת, אשם וכן מנחות ועוד. היום אין לנו בית מקדש ולא קרבנות, אבל עדין אנחנו יכולים להתחבר במעשינו לבית המקדש. כיצד?

כאשר שלמה המלך בנה את בית המקדש הוא פנה אל ה' ובקש שבבית המקדש יתקבלו כל התפלות של כל האנשים. אם יש לאדם צרה או סבה להודות

2 שעת סיפור

6 תכזורת

ערוץ מאיר
לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

מלה כואבת יותר

מעשה ב'מנדלה איש תמים', ש'למחיתו עסק בחסיבת עצים ביער. פעם, בעודו עוסק במלאכתו, ראה אריה יוצא מסבך היער ופוסע לקראתו. הפחד שתקו, והוא הביט באריה באימה. להפתעתו לא נדרף האריה לזנוק, ולא ראה בו את טרפו. להפך, רבץ תחתיו והתבונן בו בעיניו הצהבות. פחד האיש לזוז, לצעד צעד, להניע איבר. לתדהמתו פתח הארי את פיו ודבר בשפת בני האדם: 'אל תפחד, אדם', אמר, 'המשך במלאכתך!'

אזר האיש על והמשיך לכרות את העץ. אמר לו הארי: 'היער הוא ממלכתי, ואני נותן לך רשות לכרות כל עץ שתרצה!' הודה האיש, צרר את

העצים על שזכו וצעד לכוון השוק למכרם. למחרת היום הביא חתיכת בשר לחברו החדש הארי הפלאי. הודה לו הארי, והציע לו שישקח את החבל שהביא עמו כדי לצרר את כפיסי העץ, את חציו האחד יקשר לגזע העץ, ואת חציו השני יקשר סביב האריה. ברעד ובחשש עשה כן. זנק הארי, ובכחו העז עקר את העץ. ידידות מוזרה הלכה והתפתחה בין השנים. כאשר היה חוטב העצים מתעניין ממלאכתו, היה שוכב ונרדם, והארי שומר עליו מפני חיות היער. וכאשר היה הארי עיף מציד היער, היה מניח ראשו על ברכי הציד ועוצם עיניו בתנומה.

יום אחד קרב הארי אל האיש, הניח את ראשו על ברכיו ונרדם. בשנתו גהק גהוק רחב. גל של אור באוש עלה, והאיש נרתע בסלידה. 'אוי', אמר בבחילה, 'איזה סרחון!'

רתיעתו העירה את הארי הנם, והוא שמע את העלבון. קם ונער את רעמתו, פנה אל האיש ואמר: 'ראשי כואב עלי'.

שתק האיש, וכי מה יאמר.

אָמַר הָאָרִי: 'יִוָּדַע אֲנִי תְרוּפָה לְכָאֵב הָרָאשׁ.
עָלֶיךָ לְהַכּוֹת עַל רֹאשִׁי בְּחִזָּקָה בְּצַד הַקֶּהָה שֶׁל
הַגִּרְזָן!'

הֵסֵס הָאִישׁ.

אָמַר לוֹ הָאָרִי: 'רֹאשִׁי כּוֹאֵב, זֶה רַק יִשְׁכֹּן אֶת
כְּאֵבִי!'

מִשְׁרָאָה שִׁחְבְּרוּ עֲדוֹן מֵהֵסֵס, אָמַר בְּכַעֲס:
'מַה, כֵּן יִגְבֵּר הַכָּאֵב, וְלֹא אֶהְיָ אַחֲרָאִי
לְמַעֲשֵׂי! אִם לֹא תִכְנִי אֶתְפָּרֵץ, וְעָלּוּל אֶהְיָ
לְטָרֵף אוֹתָךְ!'

רָכַן אֶרְצָה וְהָיִיתִי רֹאשׁוֹ לְמַרְגְּלוֹת הָאִישׁ. הָרִים
הָאִישׁ אֶת גִּרְזָנוֹ וְהִנְחִיתוֹ בְּכָל כָּחוֹ - בְּצִדּוֹ
הַקֶּהָה - עַל רֹאשׁוֹ שֶׁל הָאָרִי. רָטַט עֶבֶר בַּגּוֹף
הָעֵנֶק, וְהָאָרִי הִתְעַלֵּף. צָרַר הָאִישׁ אֶת הָעֵנָפִים
הַכְרוּתִים וּנְשָׂאֵם הָעִירָה לְמַכְרָם.

לְמַחֲרַת בָּא לַיָּעַר, וְהָאָרִי אֵינָנו. נָעַלְם.

בַּיּוֹם הַרְבִּיעִי חָזַר הָאָרִיָּה, וּמִבֶּט נִוְגָה בְּעֵינָיו.
הִתְקַרֵּב עַד לְאִישׁ וְרִבֵּץ.

אָמַר: 'מִכָּה חִזָּקָה הִפִּיתֵנִי בְּרֹאשִׁי!'

הִתְנַצֵּל הָאִישׁ: 'לֹא מִרְצוֹנִי עֲשִׂיתִי זֹאת, אֶתָּה
הַכְּרַחְתֵּנִי!'

אָמַר הָאָרִיָּה: 'אֲמַנָּם כֵּן, הִתְעַלֵּפְתִּי. הַמִּכָּה
פָּעָרָה פָּצַע בְּגִלְגָּלְתִּי. הָרוּאָה אֶתָּה?'

הוֹשִׁיט הָאִישׁ אֶת יָדוֹ, וְסָרַק בְּעֲדִינוֹת אֶת
רַעְמָתוֹ שֶׁל הָאָרִי.

'אֲכֵן', אָמַר, 'אֲבָל הַפָּצַע הַגָּלִיד!'

'כֵּן', אָמַר הָאָרִי בְּעֶצֶב, הַפָּצַע שֶׁבְּרֹאשִׁי הַגָּלִיד,
עוֹד מַעֲט וְלֹא יִהְיָ מִמֶּנּוּ זָכָר. אֲבָל הָעֵלְבּוֹן
שֶׁהִטְחַת בִּי כְּשִׁשְׁהִקְתִּי - לֹא יִשְׁכַּח מִלְבִּי
לְעוֹלָם... עַל כֵּן אֲנִכִּי מִצּוּף: צָא מִן הַיָּעַר, וְאַל
תֵּשׁוּב אֵלָיו עוֹד, כֵּן תַּעֲלֶה בִּי חֲמָתִי וְאֶכְלֶה
אוֹתָךְ! אֲנִי הָיִיתִי יָדִיד נֶאֱמָן, וְאַתָּה לֹא שָׁמַרְתָּ
אֶת בְּרִית הָאֶהְבָּה. הָבָה נִפְרָד לְשָׁלוֹם - כִּי אֵין
מַחִילָה לַמֶּלֶךְ הַפּוֹגְעַת!'

הַסִּיפּוּר בַּאֲדִיבוּת "שָׁלוֹם לַעֵם"

לימוד זכות

מעורבבים במנגינה משובשת... זה היה ממש לא נעים להתפלל בצורה כזו.

ברגע הראשון יכולה לעלות בראש מחשבה לא טובה על החזן הזה: בוודאי הוא קנה בכסף רב את תפקיד החזנות למרות שהוא אינו מתאים לו בכלל. זה לא יפה לעשות כן! רק בשביל כבוד לשלם כסף ולקחת לעצמך תפקיד שאתה לא טוב בו?!

אבל כשהוציאו את ספר התורה מארון הקודש, ראה הרב קרליבך ששני אנשים מחזיקים בידיו של החזן ותומכים בו. הרב קרליבך לא הבין: מדוע החזן צריך עזרה ותמיכה? הסביר לו אחד המתפללים: "החזן הזה היה החזן בעיירה למברג לפני השואה. שם הוא היה נושא תפילה ברורה ונעימה כאחד החזנים החשובים. יהודים רבים היו באים מרחוק כדי לשמוע אותו. אך הגיעה המלחמה הנוראה והגרמנים הארורים תפסו אותו, התעללו בו ואף עיוורו את עיניו! חמש שנים הוא היה באושוויץ ומצבו הורע מאוד וגם קול כבר לא היה לו. עברה המלחמה, והחזן למרות מצבו העגום שרד, והנה אתה רואה אותו משתדל לעבור לפני התיבה עם המילים שהוא זוכר בעל פה. זה מה שנשאר לו".

הרב קרליבך הבין שהחזן הזה ממש צדיק. הוא נישק את ידיו של החזן, והחזן שהרגיש זאת כל כך התרגש והודה לרב שלמה קרליבך על העידוד שלו.

ללמד לעצמנו כמה חשוב ללמד זכות על האחר!

ילדים, בוודאי שמעתם על הרב שלמה קרליבך זצ"ל. הרב קרליבך היה אדם חם ולבבי ביותר, ואהב מאוד כל אדם. הוא היה שר ומרקד ומשמח יהודים רבים מאוד. גם היום, עשרות שנים אחר פטירתו, כולנו שרים שירים רבים שהוא הלחין ושר. השפעתו של הרב קרליבך גדולה על אנשים רבים.

אחד מהדברים שהרב קרליבך לימד היה שאנחנו חייבים ללמד זכות על כל אחד. מה זה אומר ללמד זכות?

לפעמים אנחנו רואים מישהו שעושה דבר שנראה לנו לא כל כך טוב. הרב פעמים אנחנו מחליטים בראש שלנו שהאדם הזה עשה דבר רע. אבל חז"ל לימדו אותנו "הווי'ן את כל האדם לכף זכות". זאת אומרת שעלינו לנסות לחשוב שהמעשה שהאדם הזה עשה הוא דווקא לא רע. אולי הוא לא ידע? אולי הוא לא התכוון? אולי בכלל לא הבנו מה קרה ורק נראה לנו שהוא עשה דבר רע?

הרב קרליבך סיפר, שפעם אחת הוא הזדמן לבית כנסת אחד שהוא לא הכיר. כמו בכל בית כנסת, עבר לפני התיבה עבר חזן, שליח ציבור. אך הרב קרליבך שם לב שהחזן הזה לא ממש מוצלח... הוא ממש זייף ואף את מילות התפילה בקושי ידע לומר. הוא לא ידע לקרוא עברית. שברי מילים מגומגמות

נכון או לא?

1. "תרומת הדשן" היא תרומה שנתנו בני ישראל
2. את המנחות קמצו על ידי כלי מיוחד
3. את קרבן התודה מותר לאכול יום אחד ולילה אחד
4. אין איסור מהתורה לאכול דם של בהמה
5. משה ציווה את אהרון ובניו להישאר באוהל מועד 10 ימים
6. הציץ היה עשוי מזהב
7. משה יצק שמן על ראשו של אהרון

חידת חדגא:

כתב חידה: אהרון ובניו היו בצבא לא סדיר

חידת פולקע:

מהם שני הקרבנות היחידים שמותר שיהיה בהם חמץ?

תכזורת

ה	ו	ב	ת	ג	ג	כ	א	מ	ג	ג
ג	ו	ב	ו	נ	ט	ר	א	ח	ה	ד
י	י	ז	ס	נ	ר	ב	ק	צ	ש	נ
ע	מ	נ	ח	ו	ת	ה	ת	ז	ל	ת
מ	ת	צ	מ	י	ל	ו	א	י	מ	א
נ	ח	ק	י	צ	נ	ס	ה	י	י	ט
צ	ד	ת	ר	ב	ה	נ	נ	צ	מ	ח
מ	צ	צ	ר	ז	ד	ה	ל	ת	ב	א
ש	ק	ק	ת	ה	ו	א	ל	ז	ה	י
כ	א	ח	ח	כ	ת	ש	מ	ו	ו	ו
נ	י	ט	ש	ו	נ	מ	ע	כ	ע	ז

קרבנות
מנחות
עולה
שלמים
חטאת
אשם
תודה
כוהנים
אהרן
מילואים
מזבח
משכן

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

בני: לפעמים פשאני לומד, אני לא מבין. למשל, אני יודע שיש הלכה מיוחדת דוקא בקרבן תודה, שצריך להביא גם לחמים של חמץ. לעמת כמעט כל הקרבנות, שבהם אסור להביא חמץ. למה נקבעו כך הדברים?

טליה: אולי בגלל שבפסח אסור לאכול חמץ!

בני: אז מה? בגלל שבפסח לא אוכלים חמץ אז כל הקרבנות לא יכולים להכיל חמץ? לא כל השנה פסח!

נעמה: אני חושבת שיש צדק בזה שטליה אומרת. אמנם אנחנו אוכלים חמץ במשך השנה, אבל יש שבוע מיוחד בחג הפסח, בו אנחנו נמנעים מאכילת חמץ. הדבר הזה מרמז לנו שיש משהו בחמץ שראוי להזהר ממנו.

בני: מה הבעיה בחמץ? דוקא טעים...

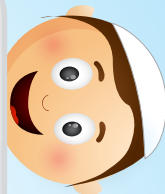
טליה: אני זוכרת שלמדנו פעם שחמץ קשור לגאון. אני לא יודעת למה...

נעמה: חמץ מזכיר לנו קצת את המלה 'חמץ' ו'החמצה'. הוא גם קשור לתפיחת הבצק, שיש בה תחושה של גאון והבלטה עצמית. לכן נהוג לומר שהחמץ מסמל גאון לא טובה. בפסח אנחנו מזכירים לעצמנו למשך שבועה מים שפדאי להזהר מגאון.

בני: אז אני מבין שכמו בפסח, כך בבית המקדש כל השנה נמנעים מחמץ. כי קדשת המקדש גדולה ושם אין מקום לחמץ כל השנה. יפה, אבל אם כך אז למה בקרבן תודה נן מביאים חמץ?

נעמה: יש הסבר מענין שאומר שבבשר לאמירת תודה לה, אנחנו מראים שגם על דברים שלילים צריך לומר תודה. כי אנחנו יודעים שהכל לטובה. בהקאת החמץ אנחנו מראים שאנחנו מודים גם על מה שנראה כפחות טוב, כי גם הוא לטובה!

בר

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!